

کتاب یوئیل و کلیسای ادونتیست روز هفتم لائودیکیه — شماره شانزدهم

Jeff Pippenger

2025-12-22

شانزدهمین شماره

از پیش بابت این همه سخن پیش از پرداختن به موضوع اصلی پوزش می‌طلبم. مایلیم برخی خطوط نبوی را در جای خود قرار دهیم که اجزای مهمی از منطقی هستند که قصد داریم هنگامی که مستقیماً به کتاب یوئیل می‌پردازیم، به کار گیریم. پیش‌تر اشاره کرده‌ام که واژه عبری‌ای که در کتاب یوئیل به «منقطع شدن» ترجمه شده است، ریشه‌های خود را در شیوه قربانی تأیید یک عهد در ایام ابراهیم می‌یابد.

بیدار شوید، ای مستان، و بگریید؛ و ای همه باده‌نوشان، زاری کنید، به سبب شیرۀ تازه انگور؛ زیرا از دهان شما بریده شده است. یوئیل ۱:۵.

واژه عبری «off» «off» برابر با H3772 است، و ریشه‌ای بسیط دارد که به معنای «بریدن (از، فرو، یا از هم گسستن)» است؛ و به‌طور التزامی به معنای نابود کردن یا بلعیدن؛ و به‌طور خاص به معنای عهد بستن (یعنی برقرار کردن ائتلاف یا پیمان، که در اصل با بریدن گوشت و گذشتن از میان قطعات آن انجام می‌شد).

میں یہ سمجھتا ہوں کہ اسٹرونک کی تعریف میں "off" "off" کو نحوی مفہوم میں "root" "root" کہا گیا ہے۔ اس کے باوجود، عهد اور ابراہیم کے ساتھ وابستہ یہ کاٹنا اس امر کی نشان دہی کرتا ہے کہ عهد کا نور اس لفظ کے ساتھ مربوط ہے، اور یہ نور اپنی ابتدائی تاریخی جڑ میں ظاہر کیا گیا ہے۔ عهد کی تاریخ کے تناظر میں "cut" ایک نبوی علامت ہے جو اپنی ابتدائی جڑوں پر مبنی ہے، اور نحوی اعتبار سے بھی اسے ایک primitive root کے طور پر شناخت کیا گیا ہے۔

اعلام مذکور در آیت پنجم نہ صرف اس امر کی نشان دہی کرتا ہے کہ اُن کے پاس پچھلی بارش کا پیغام نہیں ہے، جس کی نمائندگی "نئی عہد" کرتی ہے، بلکہ یہ بھی کہ وہ "اسی وقت اور اسی مقام پر" خدا کے عہدی لوگ ہونے کے اعتبار سے رد کر دیے جاتے ہیں—ایسے عہدی لوگ جو اپنی "ابتدائی جڑوں" کا سلسلہ ابراہیم تک پہنچاتے ہیں۔

نسلی کہ در طول چھل سال در بیابان ہلاک شد، ریشہ‌های نخستین خود را به ابراهیم، یعنی پدر امت‌های بسیار، باز می‌گرداند. نسلی کہ با یوشع به سرزمین موعود داخل شد، ریشہ‌های نخستین خود را به ابراهیم باز می‌گرداند. یہودیانی کہ مسیح را مصلوب کردند، ریشہ‌های نخستین خود را به ابراهیم باز می‌گرداندند. پروتستان‌هایی کہ از اعصار ظلمت بیرون آمدند و سپس در سال 1844 آزموده شدند و به‌عنوان قوم عہد برگزیدہ خدا کنار گذاشته شدند، ریشہ‌های نخستین خود را به ابراهیم باز می‌گرداندند. جنبش میلری فیلادلفیایی کہ در 22 اکتبر 1844 به قدس‌الاقداص داخل شد، ریشہ‌های نخستین خود را به ابراهیم باز می‌گرداند. جنبش میلری لائودیکیه‌ای کہ در سال 1863 آریحا را از نو بنا کرد، ریشہ‌های نخستین خود را به ابراهیم باز می‌گرداند. کلیسای ادونتیست روز هفتم لائودیکیه‌ای کہ در قانون یک‌شنبه قریب‌الوقوع از دهان خداوند بیرون افکنده می‌شود، ریشہ‌های نخستین خود را به ابراهیم باز می‌گرداند. همه آن نسل‌ها مثل تاختستان را به انجام رسانده‌اند یا خواهند رساند.

می‌خوارگان در یوئیل بیدار می‌شوند و درمی‌یابند که به‌عنوان قوم خدا مردود شده‌اند و پیام باران آخر را در اختیار ندارند. پس در نتیجه، عکس آن نیز صادق است. آنان که یوئیل ایشان را «تاج‌های جلال» بر سر دارند معرفی می‌کند، آنگاه داخل عهد می‌شوند، مهر می‌گردند و همچون هدایایی افراشته می‌شوند. نخستین عهد مُصدق میان خدا و قومی برگزیده با همان «بریدن» آغاز شد که در قربانی نهایی قوم خدا بازنمایی می‌شود؛ قربانی‌ای که از قانون یکشنبه آغاز می‌گردد. این بریدن، جداسازی گندم از گرس‌هاست. گرس‌ها مردود می‌شوند و به آتش افکنده می‌گردند، و گندم همچون هدیه گندم نوبر پنطیکاستی با هم دسته‌بندی می‌شود، که سپس «چنان‌که در سال‌های پیشین» افراشته می‌گردد.

چهار موضع وجود دارد که معمولاً به‌عنوان نموده‌های عهد ابراهیم بدان‌ها اشاره می‌شود. در پیدایش دوازده، ابراهیم «فراخوانده» می‌شود و وعده می‌یابد که از او امتی عظیم پدید آید. این بخشی از عهد نیست، بلکه فراخوان یک وعده است. در آن هنگام نام او آبرام است، زیرا یکی از نمادهای رابطه عهدی، تغییر نام است. نام آبرام در سومین این چهار مرحله عهد تغییر می‌یابد.

کیونکه جب خدا نے ابراهیم سے وعدہ کیا، تو چونکہ وہ اپنے سے بڑے کسی کی قسم نہیں کھا سکتا تھا، اس لیے اُس نے اپنی ہی قسم کھائی، اور فرمایا: یقیناً میں تجھے برکت پر برکت دوں گا، اور کثرت پر کثرت بخشوں گا۔ پس اُس نے صبر کے ساتھ ثابت قدمی سے انتظار کرنے کے بعد وہ وعدہ حاصل کیا۔ کیونکہ آدمی اپنے سے بڑے کی قسم کھاتے ہیں، اور اُن کے ہاں تصدیق کے لیے قسم پر نزاع کا قطعی خاتمہ ہوتی ہے۔ اسی لیے خدا نے، یہ چاہ کر کہ وعدہ کے وارثوں پر اپنی مشورت کے غیر متبدل ہونے کو زیادہ وضاحت سے ظاہر کرے، اُسے قسم کے ساتھ مؤکد کیا؛ تاکہ دو غیر متبدل باتوں کے وسیلہ سے، جن میں خدا کا جھوٹ بولنا ناممکن تھا، ہمیں، جنہوں نے پناہ لینے کے لیے دوڑ کر اپنے سامنے رکھی ہوئی امید کو مضبوطی سے تھام لیا ہے، زبردست تسلی حاصل ہو۔ اور یہی امید ہمارے لیے جان کی ایسی لنگر ہے جو بھی مضبوط ہے اور ثابت بھی، اور پردہ کے اندر تک جا پہنچتی ہے؛ جہاں یسوع، جو ہمیشہ کے لیے ملکِ صدق کے رتبہ کے مطابق سردار کاہن بنایا گیا، ہماری خاطر پیش رو بن کر داخل ہوا ہے۔ عبرانیوں 6:13-20۔

دعوت، وعدہ خدا بہ آبرام بود، و او با «سوگندی» کہ در پی آمد، شاہدی دوم فراہم کرد۔ «سوگندی» کہ در پی آمد، سہ گانہ بود۔ پس از دعوتِ یک وعدہ، کہ گام نخست بود، گام‌های دوم، سوم و چہارم، همان عہدِ واقعی سہ گانہ‌ای ہستند کہ خدا با قومی برگزیدہ برقرار کرد۔ در پیدایش پانزدہ، خدا بہ‌طور رسمی عہد را «می‌برد» (برقرار می‌سازد) از طریق آیینی پرہیبت کہ در آن تنہا خدا از میان حیواناتِ دوپارہ عبور می‌کند و بی‌قیدوشرط سرزمین را بہ ذریتِ ابراہیم وعدہ می‌دہد۔ سرزمینِ موعود بہ مثابہ سرزمینی میان دو نہر نمودار شد: نہر مصر و نہر فرات۔ گامِ نخستِ عہدِ سہ گانہ دربردارندہ اشارہ‌ای مستقیم بہ نمادگرایی نبوی دو نہر است، و ہر آنچہ بہ آن نماد وابستہ است۔ ہنگامی کہ الہام بہ نہرهای اولای و حذقل بہ‌عنوان رویدادہایی اشارہ می‌کند کہ اکنون در فرایند تحقق‌اند، آن دو نہر در نبوتِ آبرام نمونہ‌وار گردیدہ بودند۔ صحنہ میان دو نہرِ آبرام قرار دارد، کہ چون با دو نہر دانیال در کنار ہم نہادہ شوند، چہار نہر را پدید می‌آورند، زیرا آوازِ مسیح همان آوازِ آب‌های بسیار است۔

در همان روز، خداوند با ابرام عهد بست و گفت: «این سرزمین را به نسل تو بخشیده‌ام، از نہر مصر تا آن نہر عظیم، یعنی نہر فرات: قینیان، و قیزیان، و قدمونیان، و حتیان، و فریزیان، و رفائیان، و آموریان، و کنعانیان، و جرجاشیان، و بیوسیان.» پیدایش 15:18-21۔

ابرام سے جس سرزمین کا وعدہ کیا گیا تھا وہ دراصل ساری دنیا تھی، جس کی نمائندگی آخری ایام میں دس بادشاہ کرتے ہیں، جبکہ عہد کے ابتدائی ایام میں اسے دس قبائل کے طور پر شمار کیا گیا تھا، نہ کہ بادشاہوں کے طور پر۔ ایک لاکھ چوالیس ہزار پوری دنیا کے ساتھ کشمکش میں ہوں گے۔ تب دنیا

مکاشفہ سترہ کی اُس ارغوانی رنگ کی کسبی کی رہنمائی میں، جو زمین کے دس بادشاہوں پر حکمرانی کرتی ہے، ایک عالمی حکومت کے تحت اتوار کی عبادت کے نفاذ کی آزمائش کے عمل میں مبتلا ہوگی۔ ابرام کے ساتھ درندہ کی شبیہ کی کلیسیا و ریاستی علامت دریائے مصر سے ظاہر کی گئی ہے، جو ریاستی سیاست کی علامت ہے، اور دریائے بابل سے، جو کلیسیائی سیاست کی علامت ہے۔

پس از این امور، کلام خداوند در رؤیایی بر ابرام نازل شد و گفت،

مترس، ای ابرام؛ من سپر تو هستم، و پاداش بسیار عظیم تو.

آبرام گفت: «ای خداوند یهوه، به من چه خواهی داد، چون بی‌فرزند می‌روم و مباشر خانہام این العازار دمشقی است؟» و آبرام گفت: «اینک به من نسلی نداده‌ای، و اینک کسی که در خانہام زاده شده است، وارث من است.» و اینک کلام خداوند بر او نازل شد و گفت:

این شخص وارث تو نخواهد بود؛ بلکه آن‌که از صلب خودت پدید آید، وارث تو خواهد بود. و او را به بیرون آورد و گفت: اکنون به سوی آسمان بنگر و ستارگان را بشمار، اگر بتوانی آن‌ها را شماره کنی. سپس به او گفت: نسل تو چنین خواهد بود.

و او به خداوند ایمان آورد؛ و آن را برای او عدالت محسوب کرد. و به او گفت،

من یهوه هستم که تو را از اور کلدانیان بیرون آوردم تا این سرزمین را به تو بدهم که آن را به میراث ببری.

و گفت: ای خداوند یهوه، از کجا بدانم که آن را به میراث خواهم برد؟ و او بدو گفت،

برای من ماده‌گاو سه‌ساله‌ای، و ماده‌بزی سه‌ساله، و قوچی سه‌ساله، و قمری‌ای، و جوجه‌کبوتری بگیر.

و او همه آنها را گرفت و از میان به دو پاره کرد، و هر پاره را برابر پاره دیگر نهاد؛ اما مرغان را پاره نکرد. و چون مرغان شکاری بر لاشه‌ها فرود آمدند، آبرام آنها را راند. و چون آفتاب در حال غروب بود، خوابی عمیق بر آبرام فرو افتاد؛ و اینک، هراس ظلمتی عظیم بر او مستولی شد. و او به آبرام گفت،

به یقین بدان که نسل تو در سرزمینی که از آن ایشان نیست، غریب خواهد بود، و آنان را بندگی خواهند کرد؛ و ایشان آنان را چهارصد سال آزار خواهند داد. و نیز آن امتی را که ایشان بندگی‌اش خواهند کرد، من دآوری خواهم نمود؛ و پس از آن، با اموال بسیار بیرون خواهند آمد.

و به‌سوی پدرانت در سلامتی خواهی رفت؛ در پیری نیکو دفن خواهی شد.

لیکن چوتھی پشت میں وہ پھر یہاں لوٹ آئیں گے، کیونکہ اموریوں کی بدی ابھی اپنے پورے انداز کو نہیں پہنچی۔

اور ایسا ہوا کہ جب سورج غروب ہو گیا اور اندھیرا چھا گیا، تو دیکھو، ایک دھواں اُگلنے والی بھٹی اور ایک روشن مشعل اُن ٹکڑوں کے درمیان سے گزری۔ پیدایش 15:17-17۔

آن کسی کہ موسی و بنی اسرائیل را شبانگاہان بہ صورت ستونی از آتش و در روز بہ صورت ابری ہدایت می‌کرد، در میان آن پارہ‌های «بریدہ شدہ» ہمچون تنوری دودکنندہ و چراغی فروزان گذشت.

و خداوند در روز پیش روی ایشان در ستونی از ابر می‌رفت تا راه را به آنان بنمایاند، و در شب در ستونی از آتش تا به ایشان روشنائی بخشد، تا بتوانند روز و شب حرکت کنند. ستون ابر را در روز، و ستون آتش را در شب، از پیش روی قوم برنمی‌داشت. خروج ۱۳:۲۱، ۲۲

چراغ افروخته و تنور دودکننده نمادی از ستون ابر یا آتش بود و عنصری نبوی از گام نخست را بازمی‌نماید؛ از آن سہ گامی کہ در آن‌ها خدا عہد را با ابرام برقرار ساخت۔ این باب با این کلمات آغاز می‌شود: «مترس»، زیرا پیام فرشتہ اول این است کہ از خدا بترسید؛ و آنان کہ همچون ابرام از خدا می‌ترسند، نیازی نخواهند داشت کہ از خدا بترسند۔ دو گونه ترس وجود دارد، زیرا دو طبقہ از مردم وجود دارند۔

آگے عہد کے اس اقتباس میں ابرام خدا پر ایمان لایا، اور یہ اُس کے لیے راست بازی گنا گیا۔ تین فرشتے اُس کام کے مماثل ہیں جو روح القدس انجام دیتا ہے، جیسا کہ یوحنا نے بیان کیا ہے کہ روح القدس تین باتوں کے بارے میں قائل کرتا ہے: گناہ، راست بازی، اور عدالت۔ یہ اوصاف تین فرشتوں کے ساتھ مطابقت رکھتے ہیں؛ پس جب عہد کے اقتباس میں خدا کا خوف پیش کیا جاتا ہے، تو پھر دوسرے مرحلے کے طور پر راست بازی کی نشان دہی کی جاتی ہے، اور اُس کے بعد عدالت کے اعلان کا مرحلہ آتا ہے، جو روح القدس کا تیسرا کام، اور تیسرے فرشتے کا پیغام ہے۔ عہد کے پہلے مرحلے نے پہلے فرشتے کے پیغام کی تمثیل پیش کی، جو ہمیشہ تینوں پیغامات کا ایک فریکٹل ہوتا ہے۔ عہد کے عمل کے یہ تین مراحل، مکاشفہ چودہ کے تین فرشتوں کی نمائندگی کرتے ہیں۔

پس از آن کہ ابرام عادل شمرده می‌شود و بدین‌سان فرشتہ دوم را نشان می‌دهد، او قربانی ای مهیا می‌سازد، زیرا قربانی درست پیش از گام سوم داوری آماده می‌شود۔ آن قربانی، قربانی لاویان ملاکی سہ را نمایندگی می‌کند کہ همچون علمی برافراشته می‌شود۔ همان‌گونه کہ سہ دورہ چہل سالہ در زندگی موسی، پیام‌های سہ فرشتہ را نمایندگی می‌کند، چہل سال نخست زندگی موسی ہر سہ گام پیام سہ فرشتہ را در بر دارد۔

از جایی کہ شہادت موسی آغاز می‌شود، با این است کہ والدین او از خدا ترسیدند، (گام نخست)، و پس از آن آزمونی دیداری آمد۔ گام دوم شامل آزمونی دیداری است، چنان کہ در باب نخست دانیال چنین بود؛ هنگامی کہ دانیال نخست از خدا ترسید و از خوردن خوراک بایل امتناع ورزید، و سپس بر اساس ظاہر جسمانی خود آزمودہ شد۔ سپس برای دانیال، سہ سال بعد، آزمون سوم بہ وسیلہ نبوکدنصر پادشاہ فرا رسید؛ نمادی از پادشاہ شمال و قانون یکشنبہ، کہ همان پیام فرشتہ سوم است۔

والدین موسی خدا سے ڈرے، اسے پانی میں ایک صندوق میں رکھ دیا، اور فرعون کی بیٹی کو اس حالت کو دیکھنے کے لیے راہنمائی دی گئی، پھر اس نے بچے کو بچا لینے کے حق میں فیصلہ دیا۔ موسی کی زندگی کا آغاز اُس عہد کی ایک تمثیل تھا جو خدا نے بنی نوع انسان کے ساتھ باندھا، اور پھر موسی ہی کے وسیلہ سے خدا نے بنی نوع انسان میں سے منتخب کی گئی ایک برگزیدہ قوم کے ساتھ بھی ایک عہد باندھا۔ نوح کا بنی نوع انسان کے ساتھ عہد اُس بڑی بھیڑ کی نمائندگی کرتا ہے، اور موسی کا ایک برگزیدہ قوم کے ساتھ عہد ایک لاکھ چوالیس ہزار ہیں۔ ابرام کو جو قربانی عہد کی توثیق کے لیے پیش کرنی تھی، وہ نوح کے عہد کا نشان اپنے اندر رکھتی تھی، جیسا کہ موسی بھی، جس نے صدیوں بعد ابرام کی نبوت کو پورا کیا۔

نذر از پنج حیوان گوناگون تشکیل می‌شد: یک گوسالہ مادہ سہ سالہ، یک بز مادہ سہ سالہ، یک قوچ سہ سالہ، یک قمری و یک جوجہ کبوتر۔ پرندگان بہ تمامی باقی گذاشتہ شدند، و گوسالہ مادہ، قوچ و بز مادہ بہ دو نیم «شق» شدند۔ این نذر، برافراشتن رایت را در ایام آخر، بہ مثابہ آزمونی دیداری برای نوع بشر، نمونہ وار می‌نمایاند۔ نشانہ دیداری برای دختر فرعون، موسی نوزاد در صندوق بود۔ صندوق بہ وسیلہ ہشت جان بر کشتی نمادین شدہ است۔ عدد «ہشت» بہ عنوان یکی از ویژگی‌های نبوی رایت یک صد و چہل و چہار ہزار تثبیت شدہ است۔ چون پنج قربانی حیوانی را در نظر بگیری و سہ تا از آنہا را بہ دو نیم تقسیم کنی، آنگاہ قربانی تو از ہشت پارہ تشکیل می‌شود، چنان کہ در نوح نمونہ وار دیدہ می‌شود، و سپس در نذر ابرام تأیید می‌گردد۔

آن پنج حیوان، هنگامی که مطابق دستور خدا تقسیم می‌شوند، نمایانگر عدد «هشت» هستند، و بدین‌سان، آن جان‌ها را در پایان جهان نمایندگی می‌کنند که به واسطه «هشت» جان بر کشتی نمونه‌وار گردیدند. نشان ختنه، که دومین گام در عهد سه‌گانه ابرام بود، می‌بایست در روز «هشتم» پس از تولد انجام می‌شد، و این آیین با تعمیم جایگزین شد، که نمایانگر رستاخیز مسیح است؛ رستاخیزی که در روز «هشتم» واقع شد. عدد «هشت» از ویژگی‌های تثبیت‌شده عهدهای هر دو نوح و موسی است، و آنان نمونه آن یکصد و چهل و چهار هزار نفر هستند که به‌عنوان هدیه‌ای علمی برافراشته خواهند شد، و همان «هشتمی» هستند که از آن هفت است.

آن پنج حیوان، نمایانگر آن پنج باکره حکیم‌اند که به‌واسطه «هشت» نفر در کشتی نمونه‌وار نشان داده شده‌اند، و از جهانی کهنه به جهانی نو گذر خواهند کرد—بی‌آنکه مرگ را ببینند.

قربانی ابرام قربانی‌ای پاک بود، زیرا همه حیوانات آن قربانی از حیوانات طاهر بودند، و در مجموع نمایانگر حیوانات اصلی‌ای هستند که برای قربانی‌های سوختنی تمام‌عیار به کار می‌رفتند. پیام فرشته نخست شامل فرمان پرستش آفریننده است، و حیوانات اصلی قربانی در خدمت قدس که قرار بود هنگام تحقق نبوت ابرام در زمان موسی برقرار گردد، به‌عنوان قربانی‌های پرستش مطرح شده‌اند، و در عین حال فراخوان فرشته نخست به پرستش آفریننده را نیز به‌صورت نمادین مجسم می‌سازند.

آیه هجده به‌صراحت بیان می‌کند: «در آن روز خداوند با ابرام عهد بست.» این، نخستین سه گامی را مشخص می‌سازد که نمونه‌وار سه فرشته مکاشفه چهارده را مجسم می‌کنند. گام عهد در پیدایش پانزده، پیام فرشته اول مکاشفه چهارده را نمایندگی می‌کند، که پس از آن فرشته دومی می‌آید که به‌وسیله گام دوم عهد ابرام، که در پیدایش هفده یافت می‌شود، به‌گونه‌ای نمونه‌وار نشان داده شده بود.

در گام دوم، نام ابرام به ابراهیم تغییر می‌یابد. ابرام به معنای «پدر سرافراز است» و ابراهیم به معنای «پدر امت‌های بسیار» است. در فراخوانده شدن ابرام، وعده تبدیل شدن به امتی عظیم داده شد، اما این وعده تا زمانی که نام ابرام تغییر نیافت، تثبیت نشد. آنگاه او نخستین پدر قوم برگزیده عهد گردید. گام بعدی، پیام فرشته سوم را به‌صورت نمادین مجسم ساخت، زیرا ابراهیم در مورد قربانی کردن اسحاق آزموده شد؛ امری که نمادی از صلیب بود، و صلیب نمادی از ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ بود، و ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ نماد قانون یکشنبه است—که همان پیام فرشته سوم است. آن گام سوم عهد در بیست‌ودوم اکتبر سال ۱۸۴۴ تحقق یافت، و در پیدایش بیست‌ودو بیان شده است.

در گام دوم، که همان پیام فرشته دوم است، جایی که نام ابرام تغییر می‌یابد، آیین ختنه به‌عنوان «نشان» قومی عهدی و رابطه ایشان با خدا برقرار می‌گردد. در تاریخ پیام فرشته دوم است که قوم خدا مهر می‌شوند. آنان در پیام فرشته سوم که به‌وسیله قانون یکشنبه تمثیل شده است، همچون علمی برافراشته می‌شوند؛ اما مهر شدن ایشان در دوره‌ای اندکی پیش از قانون یکشنبه رخ می‌دهد، که در تاریخ میلری، همان اندکی پیش از بسته شدن در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ می‌بود.

همین امر درباره سه فرمان خروج از بابل که نبوت ۲۳۰۰ ساله را آغاز کردند نیز صادق است؛ نبوتی که در زمان رسیدن فرشته سوم، در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴، به پایان رسید. معبد در جریان تاریخ فرمان دوم، پس از فرمان نخست، اما پیش از فرمان سوم، تکمیل شد. بنیادها در زمان فرمان نخست نهاده شد و بنای معبد در جریان تاریخ فرمان دوم به اتمام رسید. فرمان سوم در سال ۴۵۷ پیش از میلاد، ۲۳۰۰ سال را آغاز کرد، حال آنکه خود آن فرمان، حاکمیت ملی را به یهودیان بازگردانید. در سومین waymark، پادشاهی‌ای برپا می‌شود؛ چنان‌که این امر به‌واسطه اعاده حاکمیت ملی در فرمان سوم، و نیز برافراشته شدن کلیسای ظافر به‌عنوان علمی در زمان قانون یکشنبه، به تصویر کشیده شده است.

تیسرا فرمان 22 اکتوبر 1844 کو شادی میں تیسرے فرشتے کی آمد کی تمثیل تھا۔ دلہن اپنے آپ کو شادی سے پہلے تیار کرتی ہے، شادی کے وقت نہیں۔ ایک لاکھ چوالیس ہزار کی مہر بندی اتوار کے قانون سے ذرا پہلے، اُس مدتِ وقت میں مکمل کی جاتی ہے جسے نبوتی طور پر حیوان کی شبیہ کے امتحان کے طور پر ظاہر کیا گیا ہے۔ ہمیں آگاہ کیا گیا ہے کہ حیوان کی شبیہ کا امتحان وہ امتحان ہے جس سے ہمیں مہلت آزمائش کے بند ہونے سے پہلے گزرنا ہے۔

»خداوند بہ روشنی بہ من نشان دادہ است کہ صورتِ وحش پیش از بسته شدن زمان آزمایش شکل خواهد گرفت؛ زیرا این همان آزمون بزرگ برای قوم خدا خواهد بود کہ سرنوشت ابدی ایشان بہ واسطہ آن تعیین خواهد شد۔ موضع شما چنان درہم آمیختہ ای از ناسازگاری ہاست کہ جز اندکی، فریب نخواہند خورد۔«

»در مکاشفہ ۱۳ این موضوع بہ روشنی ارائہ شدہ است؛ [مکاشفہ ۱۱:۱۳-۱۷، نقل قول شدہ]۔«

”این آزمونی است کہ قوم خدا باید پیش از آن کہ مہر شوند، از آن بگذرند۔ ہمہ کسانی کہ با نگاہ داشتن شریعت او و امتناع از پذیرفتن سبتی جعلی، وفاداری خود را بہ خدا ثابت کردہ اند، زیر پرچم یہوہ، خداوند خدا، قرار خواہند گرفت و مہر خدای زندہ را دریافت خواہند کرد۔ و کسانی کہ حقیقت دارای منشأ آسمانی را واگذارند و سبت یکشنبہ را بپذیرند، نشان وحش را دریافت خواہند کرد۔“ Manuscript Releases, جلد 15، ص. 15

در در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ بستہ شد و این نمادی از در بستہ در زمان قانون یکشنبہ بود۔ خواہر وایت بیان می کند کہ آزمون تصویرِ وحش، آزمونی است کہ ما باید »پیش از« بستہ شدن مہلت فیض از آن عبور کنیم، و نیز بیان می کند کہ این آزمون همان جاست کہ سرنوشت ابدی ما تعیین می شود۔ پیش از قانون یکشنبہ، عروس خود را مہیا می سازد، و این مستلزم داشتن لباس عروسی مناسب است؛ لباسی کہ باید بہ وسیلہ آتش های تصفیہ کنندہ رسول عہد پاک گردد۔ مہر پیش از عروسی نہادہ می شود، و سپس عروسی در زمان قانون یکشنبہ واقع می گردد۔

خواہر وایت بیان می کند کہ مہر شدن، استقرار یافتن در حقیقت است، ہم از لحاظ فکری و ہم از لحاظ روحانی۔ او همچنین تصریح می کند کہ »ہنگامی کہ« قوم خدا مہر شوند، »آنگاہ« تکان دآوری های خدا فرا خواہد رسید۔ این تکان همان دآوری هایی است کہ از زلزلہ مکاشفہ یازدہ آغاز می شود، کہ همان قانون یکشنبہ در ایالات متحدہ است۔

معبد میلری در ندای نیمہ شب بہ اتمام رسید، و این امر نشان می دہد کہ مہر پیش از سومین نشانہ دآوری نہادہ می شود۔ در عہد ابراہیم، سومین مرحلہ دآوری، اسحاق بر کوه موریہ بود کہ نہ تنها نمونہ ای از مسیح بر صلیب بود، بلکہ همچنین قربانی لاویان را در ملاکی ۳ تمثیل می کرد۔

اور وہ چاندی کو پگھلا کر صاف کرنے والے کی مانند بیٹھے گا، اور لاوی کے بیٹوں کو پاک کرے گا، اور انہیں سونے اور چاندی کی طرح خالص کرے گا، تاکہ وہ خداوند کے حضور راستبازی کے ساتھ نذرانہ چڑھائیں۔ تب یہوداہ اور یروشلم کا نذرانہ خداوند کو پسند آئے گا، جیسے قدیم ایام میں اور جیسے گزشتہ برسوں میں۔

و برای دآوری بہ شما نزدیک خواہم شد؛ و بر ضد جادوگران، و بر ضد زناکاران، و بر ضد آنان کہ سوگند دروغ می خورند، و بر ضد آنان کہ مزد مزدور را پایمال می کنند، و حق بیوہ و یتیم را، و حق غریب را منحرف می سازند، و از من نمی ترسند، شاہدی سریع خواہم بود، می گوید یہوہ صباوت۔ ملاکی 3:3-5۔

پس از فرایندِ تطہیر، ہدیہ »آنگاہ« همچون ایام قدیم خواہد بود، و ہدیہ در خلال آخرین عمل دآوری مہیا می گردد، زیرا درست در همان زمان است کہ لاویانی کہ تطہیر شدہ و بہ عنوان ہدیہ آمادہ

گشته‌اند، با باکره‌های جاهل که مسیح باید بر ضد ایشان «شاهدی سریع» باشد، در تقابل قرار می‌گیرند. «شاهد سریع» همان «شاهد امین برای کلیسای لائودیکیه» است، که شینا را همچون گویی به زمینی دوردست می‌افکند، و لائودیکیان را با جهشی پرتاب‌وار از دهان خود بیرون می‌افکند. جدایی گندم و کرکاس به سرعت انجام خواهد شد، زیرا حرکات نهایی، حرکاتی سریع‌اند. آن رسول سریع همان کسی است که در ملاکی باب سه ناگهان به هیکل خود می‌آید.

بالا بردن قربانی در ملاکی «چنان‌که در ایام قدیم» همان برافراشته شدن عَلم صد و چهل و چهار هزار است؛ همان برافراشته شدن تقدّم دو نان جنابندنی پنتیکاستی است؛ همان برافراشته شدن مار بر نیزه در بیابان است؛ همان برافراشته شدن مسیح بر صلیب است، و همان برافراشته شدن شدرک، میشک و عبدنغو در کوره آتشین، همراه با مسیح، در حالی که تمام جهان به شگفتی و حیرت می‌نگریست؛ همان انتشار نمودار ۱۸۴۳ است، و مقصود مرادشده برای نمودار ۱۸۵۰.

در گام دوم عهد ابراهیم بود که آیین ختنه برقرار و الزام‌آور شد و بدین‌سان به نشانه عهد بدل گشت. ابراهیم، برخلاف موسی، بی‌درنگ اسحاق را ختنه کرد؛ از این‌رو، هنگامی که در گام سوم او را همچون قربانی بالا برد، اسحاق نمایانگر آن نشانه بود. آن نشانه بعدها با تعمیم جایگزین شد، و این دو با هم دو شاهد بر نشانه صلیب فراهم می‌آورند.

«مهر خدای زنده که بر پیشانی‌های قوم او نهاده می‌شود چیست؟ آن نشانی است که فرشتگان، نه چشمان انسانی، می‌توانند آن را بخوانند؛ زیرا فرشته هلاک‌کننده باید این نشان رستگاری را ببیند. ذهن بصیر، نشان صلیب جلجتا را بر پسران و دختران پذیرفته‌شده خداوند دیده است. گناه تعدی از شریعت خدا برداشته شده است. ایشان جامه عروسی را بر تن دارند، و نسبت به همه اوامر خدا مطیع و امین‌اند.» Manuscript Release, number 21, 51.

در نخستین گام عهد در پیدایش پانزدهم، نبوتی زمانی از چهارصد سال بندگی معین می‌گردد، و پولس همین دوره را چهارصد و سی سال معرفی می‌کند. محاسبه پولس از فراخواندگی در خروج دوازدهم آغاز می‌شود، زیرا او زمان غربت ابرام را نیز دربر می‌گیرد. چون این موضوع به دقت بررسی شود، چهارصد سال در نسبت با سی سال، یک نماد است که پولس آن را عرضه می‌دارد، و چهارصد سالی که ابرام بیان می‌کند، نماد دیگری است. پس، دوره چهارصد ساله نمایانگر چیست، و دوره چهارصد و سی ساله نمایانگر چیست، و سی سال نمایانگر چیست؟

علمای بجا طور پر به ثابت کیا ہے کہ چار سو تیس برسوں کو دو سو پندرہ پندرہ برس کے دو ادوار میں تقسیم کیا جا سکتا ہے؛ پہلا دور بندگی اور غلامی سے خالی تھا، اور دوسرا غلامی کا تھا۔

ابراہیم در سن ۷۵ سالگی وارد کنعان شد، و اسحاق هنگامی زاده شد که ابراهیم ۱۰۰ ساله بود (۲۵ سال بعد). یعقوب زمانی زاده شد که اسحاق ۶۰ ساله بود، و یعقوب در ۱۳۰ سالگی وارد مصر شد. حاصل این، ۲۱۵ سال در کنعان و ۲۱۵ سال در مصر است، که در مجموع ۴۳۰ سال می‌شود. برای دانشجوی نبوت، این امر دو شهادت، از دو نماد عهد، برای پولس فراهم می‌آورد، همان‌گونه که نام ابرام تغییر یافت. پولس عدد ۴۳۰ را مشخص می‌کند و ابرام ۴۰۰ را. تحقق «حکم بر حکم» دو نبوت زمانی مرتبط، با نخستین دوره عهد پیوند دارد که به برپایی قوم برگزیده خدا انجامید.

هنگامی که مسیح به عرصه تاریخ آمد تا «عهد را با بسیاری برای یک هفته استوار سازد»، آن هفته نمایانگر دو نبوت زمانی به هم پیوسته بود. نبوت چهارصد و سی ساله پولس را می‌توان، همانند هفته مسیح، به دو بخش مساوی تقسیم کرد: ۲۱۵ سال در کنعان، و سپس ۲۱۵ سال در مصر؛ که به طور نمادین گواهی شخصی خود مسیح را به مدت ۱۲۶۰ روز مجسم می‌سازد، و پس از آن ۱۲۶۰ روز گواهی مسیح در شخص شاگردانش را. همچنین ۲۵۲۰ روزی که مسیح در آن عهد را استوار ساخت، هفت

زمان را نیز نمایان می‌کند که «مخاصمه عهد او» هستند.

از ۷۲۳ ق.م. تا ۱۷۹۸ میلادی، ۲۵۲۰ سال است، و این سال‌ها به دو دوره ۱۲۶۰ ساله تقسیم می‌شوند که نمایانگر آن‌اند که بت‌پرستی به مدت ۱۲۶۰ سال قدس و لشکر را پایمال می‌کند، و پس از آن پاپ‌گرایی به مدت ۱۲۶۰ سال قدس و لشکر را پایمال می‌سازد. وسط هفته مسیح صلیب بود، و وسط هفته (۵۳۸) ۱۲۶۰ سال شهادت بت‌پرستانه را پدید می‌آورد که در پی آن ۱۲۶۰ سال شهادت بت‌پرستانه از سوی شاگرد پاپی بت‌پرستی می‌آید. هنگامی که پادشاهی فیض مسیح بر صلیب اقتدار یافت، نمونه‌ای از ۵۳۸ بود، آنگاه که پادشاهی ضد مسیح اقتدار یافت. بر صلیب، اسرائیل جسمانی واگذاشته شد و اسرائیل روحانی آغاز گردید. در ۵۳۸، بت‌پرستی ظاهری واگذاشته شد، و بت‌پرستی روحانی آغاز شد.

نبوت ابرام درباره چهارصد سال، همچنین چهارصد و سی سال نیز هست. این همان یک نبوت است، اما به وسیله دو نماد عهد بیان شده است. این دو نبوت زمانی مرتبط، بندگی و رهایی قوم خدا را مشخص می‌کردند که در آغاز تاریخ عهد اسرائیل باستان به انجام می‌رسید. در پایان تاریخ عهد اسرائیل باستان، یک نبوت زمانی وجود دارد که با نبوتی دیگر، در نسبت یک روز به جای یک سال، هماهنگ می‌شود؛ و بدین‌سان دو نبوت زمانی را مشخص می‌سازد که بر رهایی و بندگی تأکید دارند.

در میانه تاریخ آغاز و پایان اسرائیل باستان، دانیال را در اسارت بابل می‌یابیم. از دل آن تاریخ عهدی، که بندگی و وعده رهایی را مشخص می‌سازد، نبوتی بیان می‌شود که تاریخ عهدی اسرائیل باستان را با تاریخ عهدی اسرائیل جدید به هم پیوند می‌دهد. در کتاب دانیال، دو نبوت زمانی مشخص شده است. «سوگند» «هفت زمان» موسی در لاویان بیست و شش، در دانیال ۹:۱۱ شناسانده شده است؛ همچنین پرسش آیه سیزدهم در دانیال هشت، که به پاسخ آیه چهاردهم می‌انجامد، نبوت ۲۳۰۰ سال را مشخص می‌کند. «سوگند»، که اگر شکسته شود، در دانیال ۹:۱۱ «لعنت موسی» است، هنگامی که در سال ۶۷۷ پیش از میلاد بر ضد پادشاهی جنوبی اجرا شد، در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ به پایان رسید، همان‌گونه که ۲۳۰۰ سال نیز به پایان رسید. هر دو پراکندگی ۲۵۲۰ در پرسش آیه سیزدهم قرار دارند، و پاسخ آیه چهاردهم همان ۲۳۰۰ است.

چنان‌که در مورد موسی، آلفای تاریخ عهدی اسرائیل باستان، و چنان‌که در مورد مسیح، اُمگای تاریخ عهدی اسرائیل باستان، بود، تاریخ آغازین آلفای اسرائیل جدید نیز شامل دو نبوت زمانی به هم پیوسته بود. یکی نمایانگر بندگی و بردگی بود و دیگری رهایی. تقسیم 430 سال به دو دوره مساوی در تاریخ آلفای اسرائیل باستان، نمونه‌وار بر آن تقسیم نبوی دلالت داشت که در هفته‌ای که مسیح عهد را استوار ساخت، تکرار شد؛ و نیز آن دوره به هم پیوسته دآوری برای شکستن عهد که به دو دوره مساوی تقسیم شده بود، دو شاهد را ارائه می‌کند مبنی بر اینکه تاریخ آلفای اسرائیل جدید نیز لنگرگاه نبوی مشابهی می‌داشت. 2520 سال و 2300 سال که با هم به پایان می‌رسند، شاهد سوم دو نبوت زمانی به هم پیوسته را فراهم می‌آورند که دارای نبوتی هستند که در میانه به طور مساوی تقسیم شده است.

سه شاهد، جان را به این انتظار رهنمون می‌سازند که هنگامی که خداوند در تاریخ اُمگای اسرائیل جدید با آن یکصد و چهل و چهار هزار نفر داخل عهد می‌شود، دو نبوت مرتبط زمان نبوی، و دوره‌ای وابسته که به دو بخش مساوی تقسیم شده باشد، وجود خواهد داشت؛ اما چنین نمی‌تواند بود، زیرا هنگامی که خداوند با اسرائیل جدید داخل عهد شد، دست خود را به سوی آسمان برافراشت و اعلام فرمود که دیگر زمانی نخواهد بود.

پیمان یک‌صد و چهل و چهار هزار نفر به وسیله دو قرص جنبانی قربانی گندم نوبر نمایانده می‌شود. ساختار نبوی سه شاهد، که پس از آن شهادتی دوتایی می‌آید که فاقد تمایز زمان نبوی است، در قربانی ابرام دیده می‌شود: ماده‌گاو که به طور مساوی دو پاره شد، بز ماده‌ای که به طور مساوی دو

پاره شد، و قوچی که به طور مساوی دو پاره شد؛ و پس از آنها قمری و کبوتری.

نخستین سه قربانی، هر یک سه سال به نماندپردازی خود پیوسته داشتند، و بدین سان مشخص می ساختند که ایشان نمایانگر سه قربانی اند که دارای زمان نبوی بودند. نه تنها آن سه قربانی همگی دارای زمان نبوی بودند، بلکه زمان نبوی هر یک نیز به طور مساوی به دو دوره تقسیم شده بود. برای قمری و جوجه کبوتر هیچ سنی ذکر نشده است؛ تنها لازم بود جوان باشند، زیرا آنان نمایانگر آخرین نسل از قوم عهد هستند، نسلی که به وسیله دو پرنده، یا دو گله، نمود یافته است.

دو گله، نمایانگر انبوه عظیم و یکصد و چهل و چهار هزارند، اما آن دو پرنده معنایی ثانوی را در بر دارند. کبوتر یکی از قربانی های مربوط به قدس است، و هنگامی که هویت کبوتر را به عنوان قربانی بررسی می کنید، در بیشتر موارد به نوعی فاخته دلالت دارد؛ حال آنکه کبوتر در قربانی آبرام، پرنده ای را مشخص می کند که چنان جوان است که هنوز پر ندارد، یا بدتر از آن، پرنده ای را که پرهایش را کنده اند. در این سطح نبوی، آن دو پرنده همان گندم و کرکس ها هستند.

در ایام آخر، علم همچون پرنده ای به سوی آسمان ها برافراشته خواهد شد، و این درست در همان زمانی خواهد بود که دو پرنده ناپاک خواهند خواست شرارت را بگیرند و او را بر تختش در شینعار بنشانند.

سپس آن فرشته ای که با من سخن می گفت، بیرون آمد و به من گفت: «اکنون چشمان خود را برافراز و بین این چیست که بیرون می آید.» و گفتم: «آن چیست؟» و گفت: «این عیقه ای است که بیرون می آید.» و نیز گفت: «این است شباهت ایشان در تمامی زمین.» و اینک، وزنه ای از سرب برداشته شد؛ و این زنی است که در میان عیقه نشسته است.

و او گفت: این است شرارت. سپس آن را به میان ایفاه افکند، و وزنه سربی را بر دهانه آن نهاد.

سپس چشمان خود را بلند کردم و نگریستم، و اینک دو زن بیرون آمدند، و یاد در بال های ایشان بود؛ زیرا بال هایی مانند بال های لک لک داشتند؛ و ایقه را در میان زمین و آسمان برداشتند. آنگاه به فرشته ای که با من سخن می گفت، گفتم: اینان ایقه را به کجا می برند؟ و او به من گفت: تا برای آن در زمین شینعار خانه ای بنا کنند؛ و آن استوار خواهد شد و در آنجا بر پایه خود قرار داده خواهد شد. زکریا ۵:۵-۱۱.

پاپیت، که به صورت «شرارت» نمود یافته است، یا به تعبیر پولس «آن شریر»، در سال 1798 زخم مهلک خود را دریافت کرد، هنگامی که وزنه ای از سرب بر دهانه سبدی که او در آن نشسته است نهاده شد. پس از آن، روح گرایی و پروتستانتیسم مرتد او را برخوانند گرفت و در شینعار برای او خانه ای بنا خواهند کرد، درست در همان زمانی که خدا ساختن خانه ای را که قصد دارد آن را به عنوان علم برافرازد، به پایان رسانده است. در زکریا، علم جعلی همان زن شرارت است و علم حقیقی به صورت کبوتران نمایش داده شده است. آنگاه جهان میان روم، که قفس هر پرنده ناپاک و منفور است، و کبوتر، که نماد عهد خدا با نوع بشر است، دست به انتخاب خواهد زد.

اور اُس نے زور سے بلند آواز میں پکار کر کہا، "بابل عظیم گر گیا، گر گیا، اور وہ شیاطین کا مسکن، ہر ناپاک روح کا ٹھکانا، اور ہر ناپاک اور مکروہ پرندے کا پنجرہ بن گیا ہے۔" مکاشفہ 18:2

مسیح در پیوند با مرگ و رستاخیز خویش فرمود: «این هیکل را خراب کنید، و من در سه روز آن را برپا خواهم کرد.» آن سه روز نمایانگر دوره ای نبوی است که در آن هیکلی برپا می شود، چنان که در مورد موسی، مسیح و میلری ها چنین بود. شرط سه ساله بودن قربانی آبرام، یعنی ماده گاو، بز ماده و قوچ، دلالت بر این دارد که در هر یک از سه تاریخ عہدی که اکنون مورد بررسی ماست، هیکلی بنا می گردید. هیکل عہدی نهایی یکصد و چهل و چهار هزار، همان علمی است که باید همچون تاجی به

سوی آسمان برافراشته شود. از این رو، ماده گاو و بز ماده و قوچ، جانوران زمینی‌اند، و بدین‌سان تمایز آن‌ها با پرندگانی که در آسمان‌ها پرواز می‌کنند آشکار می‌گردد. هیکل عہدی‌ای که در ایام آخر بنا می‌شود، هنگامی است که اورشلیم بر فراز همه تپه‌ها و کوه‌ها افراشته می‌گردد.

اگرچه هنوز هر جزء از نخستین سه گام عہد ابرام را مشخص نکرده‌ام، تا اینجا هر جزئی را که بررسی کرده‌ایم، همتایی در آغاز و پایان اسرائیل باستانی تحت‌اللفظی، و نیز در آغاز اسرائیل جدید دارد. ما سه گام فرشتگان مکاشفه چهارده را در نخستین گام عہد ابرام نشان داده‌ایم. فراکتال سه فرشته که در نخستین گام عہد ابرام وجود دارد، هنگامی که گام‌های دوم و سوم عہد ابرام را بررسی کنیم، با وضوحی بیشتر نیز تأیید خواهد شد.

پیشکش‌های «هشت‌گانه» ابرام نه تنها پیشکش‌هایی را باز می‌نمایند که بعدها بخشی از آیین‌های قدس موسی شدند، بلکه نقش زمان نبوی را در سرگذشت قوم عہد خدا معین و تأیید می‌کنند. آن‌ها آغاز و انجام اسرائیل را به عنوان قوم برگزیده خدا، خواه به معنای حقیقی و خواه روحانی، تصدیق می‌کنند.

پولس کے 430 برس ایک نبوی مدت ہیں جنہیں منطقی طور پر ابرام کے 400 برسوں سے جدا نہیں کیا جا سکتا۔ جب انہیں ایک دوسرے پر منطبق کیا جاتا ہے تو وہ تیس برس کی ایک مدت پیدا کرتے ہیں، جس کے بعد چار سو برس آتے ہیں۔ اگلے مضمون میں ہم یہیں سے گفتگو کو جاری رکھیں گے۔

«نبوت‌هایی که در عہد عتیق ثبت شده‌اند، کلام خداوند برای ایام آخر هستند، و همان قدر به یقین تحقق خواهند یافت که ما ویرانی سان‌فرانسیسکو را دیده‌ایم.» نامه 154، 26 مه 1906.